

כרטיס כניסה לגן עדן

מוטי נאה

קיוו וייחלו, התפללו וציפו.

היום הגיע, נסעו המה לפגוש את הרופא כאשר בלבם פועמת אותה תקווה אשר לא כבתה זה עשרים שנה, נכנסו המה לקליניקה, המזכירה קידמה אותם בחיוך כדרכה מזה ימים ימימה, התיישבו המה בחדר ההמתנה מחכים לתוצאות.

הרופא הקריא את שמם, והם נכנסו, משתרכים המה כשליבם כבד עליהם, מחשבותיהם נתונות הרחק הרחק, בדמיונם ילד פעוט כחול עינים, מייבב הוא חלושות, מקווה למצוא מעטפת חום אצל אימו המרוגשת, מתענג הוא על מגעה, מלטף את ידה בחיבה... "גברת ברכה!" קטע הרופא את חוט מחשבותיה: "את שומעת אותי?"

"או, ברור... סליחה", היא הוסיפה, "קצת נסחפתי במחשבות על העתיד"... אז כך, וכאן החל הרופא בהרצאה ארוכה, בכל אופן ההרצאה חיית להינשא, בכך הוא גם יצדיק את המחיר המפולפל לדיאגנוזה שלו. ההרצאה הכילה מילים מגוונות, מיעוטם מובנות, רובם לא, כמחצית השעה עברה, ואז הטיל הרופא את הפצצה...

הרופא פנה לברכה ואמר, "הבנתי לפי דף השאלון שהמזכירה מילאה כי הנך בת העם היהודי".

"זה נכון" אישרה ברכה בהיסוס קל, מבינה לקראת מה הדיון מתגלגל. הרופא שקע בהרהורים, ובאחת אמר "לגברת השומרת על הדת היהודית, במצב שלך?! אין לך סיכוי"

בום! שמעה ברכה את חלומותיה מתנפצים אל קרקע המציאות.

זהו זה, החלום נגנז! היא לא תזכה לראות את ילד חלומותיה.

הרופא התפתל פיתולי בשורה נוגים, בעטו הוא שירבט על דף את חוות דעתו המומחית, חתם על הדף בחתימת ידו, ובחיוך מריר נתנה אל תוך ידה של ברכה כמו אומר, זה לא תלוי בי. תחושה חמצמצה עלתה באוויר כאשר התשלום האדיר הועבר מידי משה לרופא, והזוג עזב את הקליניקה בכאב.

...

בחוץ נתנה ברכה פורקן למחשבותיה, וכה שחה לבעלה, "האמת, כבר השלמתי כי אפסו סיכויי ללדת, זה שנים על גבי שנים שאני מתחננת ומבכה לזכות בזרע של קיימא, אני מרגישה ששערי שמים סגורים בעדי, ההרגשה שלי התאמתה עת אמר לי הרופא כי הדת היהודית היא זו המעכבת ממני ללדת את ילדי, וכי עלתה על דעתי פעם להמרות את פי אלוקי? המחיר הוא יקר... המון מבני עמי כשלו, ולאחר השואה הקשה כבר לא הכירו יותר ל"ע באלוקי ישראל כביכול אינו עמם בצרה ח"ו, אבל אני..."

דמעה נשרה על לחייה. מרטיבה את הדף ובו בשורת האיוב, הדף אשר לכאורה חתם את גזר דינה.

ואז באחת היא הרימה עיניה לשמים וזעקה מנהמת ליבה:

"רבוש"ע ראה את הדף הזה! הדף בו התבשרתי על ידי הרופא כי לעולם, לעולם לא יהיו לי ילדים משלי... אלוקי שבשמיים, ראה נא בעניי..."

אני נותנת לך את החיים שלי, את כל מאוויי, אבל זהו עדי!!!

הדף הזה הוא כרטיס הכניסה שלי לגן העדן שלך!!!

...

משה וברכה חזרו אל ביתם, כל אחד מהם שב לעיסוקו, ברכה חזרה לבישולים, ביתם המשיך להיות פתוח לכל דכפין, כשכרטיס הכניסה לגן עדן שמור עמוק עמוק במגירתם מכל משמר...

והיא לא חיכתה הרבה... גן עדן עלי אדמות חיכה לה ממש מעבר לאופק.

אך עברו שמונה שבועות מאותו היום בו הרימה עיניה לשמים, מהיום בו קיבלה את כרטיס כניסתה לגן עדן, והיא קיבלה חיוך משמים, היא התבשרה על הריונה הראשון אשר למפרע היה גם האחרון...

לאחר תשעה חודשים של ציפיה, לאחר עשרים שנות המתנה, היא זכתה לחבוק את בתה יחידתה בזרועותיה, כשחיוך על שפתיה, לפני ארבע שנים בפטירתה, ידעה כי יש לה כרטיס כניסה מובטח לגן עדן...

(היום יום כ"א חשוון תשע"ו הוא יום פטירתה של ברכה יוטא בת חיה ע"ה נשואת הסיפור דן אשר זכתה לבת יחידה נכדים ונינים הולכים בדרך ישראל סבא)

משה וברכה היו זוג בשנות הארבעים לחייהם, היו שכבר הביטו עליהם כעל זוג בגיל העמידה, הם נראו מבוגרים לגילם, כאשר הנך עובר את מאורעות השואה, כשאת ימי הבגרות הנך מעביר בעבודת פרך בגיא ההריגה, אתה לא בהכרח נשאר צעיר. הם היו עריריים, ללא ילדים, ולמותר לציין כי שאר וקרוב לא היה להם ברחבי הגלובוס.

חברי הקהילה נדו להם ראשם בצער, בחצרות השכנים פיזזו וכרכו ילדים, עשרות ילדים מלאו את הבתים, אך בביתם אין קול ואין קשב. הם חלמו, התאוו לנקמה בצורר, אותו צורר אשר מחק את משפחתם באבחת חרב מעל פני האדמה. משה שאיבד את כל בני משפחתו בשואה, שלושה אחים וארבע אחיות, אף אחד מהם לא שרד. ברכה אף היא כמותו שיכלה את כל משפחתה בשואה.

הם חלמו להקים למשפחתם שם ושארית, שרשרת זהב הממשיכה שושלת מעטירה בנים ונכדים לגדולי ומאורי הגולה, להקים אבן מצבה למשפחותם שנעקדו על גבי מזבח הזעם בשואה הארורה, הם שכבר שתו את כוס התרעלה עד תומה ביקשו לראות נחת, מעט אור בקצה המנהרה, אך למעלה חשבו אחרת...

...

השנים חלפו להם ביעף, אם מיד לאחר השואה חזרו לפולין, כבר הבינו מהרה כי משם לא תצמח להם הישועה, פולין שלאחר המלחמה לא ששה לקבל את יהודיה חזרה, האדמה הרוויה בדם יהודי, לא האירה להם פנים, ובכלל המחשבות כי הם מתהלכים בארבע אמות של קברי אחים אשר נרצחו על ידי הגרמנים לא הוסיפה להם עונג, הם החליטו יחדיו לברוח... לברוח... לאן? לאן שתשא אותם הרוח, רק לא על האדמה הארורה הזו.

ניסו המה פה, נסו המה לשם, ובסוף השתקעו באמסטרדם, שם בין מושבות עד, השתקעה לה קהילה יהודית למחצה ולשליש, מיעוטם שומרי שבת, רובם אוכלי כשר, אלה המתקרים מסורתיים במחוזותינו נחשבו לרבנים שבחבורה, ואך עשריה בודדת של משפחות שמרו על המסורת היהודית כמקדמת דנא, טרום עלות הכורת על יהדות אירופה.

משה וברכה היו מאותם משפחות אשר נטרו את כרם ישראל בשמירה ובהקפדה על קוצו של יו"ד, ביתם פתוח היה לרווחה, ועשרות רבות של עוברי אורח אשר פקדו את ביתם זכו למתת ידם בשפע, מקום ללון, ואוכל כיד המלך, שדרי"ם ורבנים אשר באו בכל זמן ועידן ליטול מנת חלקם באחזקת מוסדות התורה בארץ ישראל ובגולה התקבלו בביתם בברכה, ומשה אף היה מן העושים והמעשים בצרכי הציבור הכלל והפרט.

קולות שקשוקי הצלחות חיפה במעט על קול בכי התינוק אשר זה שנים לא ניסר בחלל הבית, מפעם לפעם הייתה ברכה, מחניקה אנחה, יבבה חלושה, על המצב, אך מה היא כי תלין.

לבעלה אשר תהה מתי תבוא עליהם הישועה הייתה מפטירה תמיד

"צדקתך כהררי קל, משפטיך תהום רבה, אדם ובהמה תושיע השם..."

"נודה לרבון העולמים על הצדקה אשר נתן לנו לחם לאכול ובגד ללבוש, לעזור ולסייע ביד אנשים מעוטי יכולת, ולא נעסוק בקורות אותנו", נפלאות דרכי השם.

...

כך הייתה אומרת מפעם לפעם, אך בסתרי ליבה האמינה כי קרוב יום ישועתה, אורחים אשר נטו ללון בביתם סיפרו על נפלאות הרפואה המודרנית, דיברו אודות מעללי המיכשור המתקדם, סחו אודות פתרונות חדשים אשר הקידמה חידשה, והיא, למודת נסיונות העבר לא נתנה בהם כל אימון, אך פתח של אור עדיין ראתה... אור בקצה המנהרה.

יומם ולילה שכנעה היא את בעלה להצטרף אליה למסע תלאות, לחצות יבשות וימים ולהגיע אל רופא העוסק בענייני משפחה, ידעה כי אולי לו הפתרון, אולי ידע להוציא אותה מהסבך, את שמעו שמעה מאנשים, ושמעה כי עשרות משפחות חבים לו את חייהם וחיי ילדיהם, חישה אולי ימצא מזור לנפשה.

לאחר שבועות רבים של הכנה החליטו המה לצאת לדרכם, ידעו כי זהו החלון האחרון בהזדמנויותיהם, אמנם, אפילו חרב חדה מונחת... אבל על פי דרך הטבע לא היה להם הרבה למה לקוות. הגיעו המה אל קליניקת הרופא, נרשמו לתור הארוך ימים ושבועות, עברו את הבדיקות אותם נדרשו, מיטב המכשור המתקדם חיכה להם בבתי החולים בעיר הגדולה, ובדחילו ורחימו התכונו ליום כניסתם לרופא, לשמוע את התוצאות, הם